

ната и изостри слухъ. Въ сжщия мигъ баба Елена въздъхна и скръбно изрече:

— Синко, синко, защо ходишъ немилъ-недрагъ изъ свѣта? Не знаешъ ли, че старата ти майчица е ослѣпѣла отъ плачъ за тебе?

Баба Елена изхълца, наклони се напредъ, удари главата си въ стената и добави съ глухъ плачъ:

— Боже, милички Боже, смили се надъ мене, върни ми детето!...

Нането много хора бѣ разплакалъ и имаше каменно сърдце. Но този глухъ, безнадежденъ плачъ се впи въ гърдитъ му и го разтърси. Отъ страхъ да не се размекне и откаже отъ богатия обиръ, блъсна колѣното си въ приклада на пушката, намръщи се отъ болка и пристъпи къмъ баба Елена. Сложи ржка върху рамото ѝ и силно я разтърси:

— Бабо, стига си плакала! Стани и вижъ добре, кой е дошълъ!

Старата жена бавно повдигна глава и разшири разплаканитъ си очи. Странна усмивка огрѣ лицето ѝ, следъ това опрѣ ржце въ снагата му, изправи се съ мжка и изведнажъ изхълца въ гърдитъ му:

— Сине, чедо мое!.. Боже, благодаря ти, че чу молитвата ми!

Разбойникътъ се помжчи да я отстрани отъ себе си, но тя увисна на ржцетъ му. Мина му презъ ума, че тя е слѣпа и не вижда оржжието му. Разтърси я да я опомни и строго ѝ заговори:

— Слушай, бабо, азъ не съмъ твой синъ! Най-напредъ ме погледни, па после ме прегръщай. Азъ съмъ Нането — Странджанския хайдутинъ и съмъ дошълъ да ти взема златото.

Баба Елена престана да хълца, отдръпна си крака назадъ и настръхна:

— Синко, разбойникъ ли си станалъ? Не ти ли стигна бащиното имане, та си тръгналъ чужда потъ да